№ 6 (30) [8—7 (05)] Рік видання — II-й

Ціна 15 коп.

ПЕРЕЦЬ червоний

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

БЕРЕЗЕНЬ Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 14-83 1928 РІК

РЕЗУЛЬТАТИ КОНКУРСУ № 1 ДИВ. СТОР. 5

„ХАЗЯЇН"

Мал. Б. Фрідкіна.

14 березня 1928 р. минуло п'ять років з дня приєднання Західньої України до Польщі

Маршал Пилсудський: П'ять літ тільки, а вже шкіл не видно. А ще п'ять — не видно буде й українців!

ГРИМАСИ ЖИТТЯ

Мал. Б. Фрідкіна

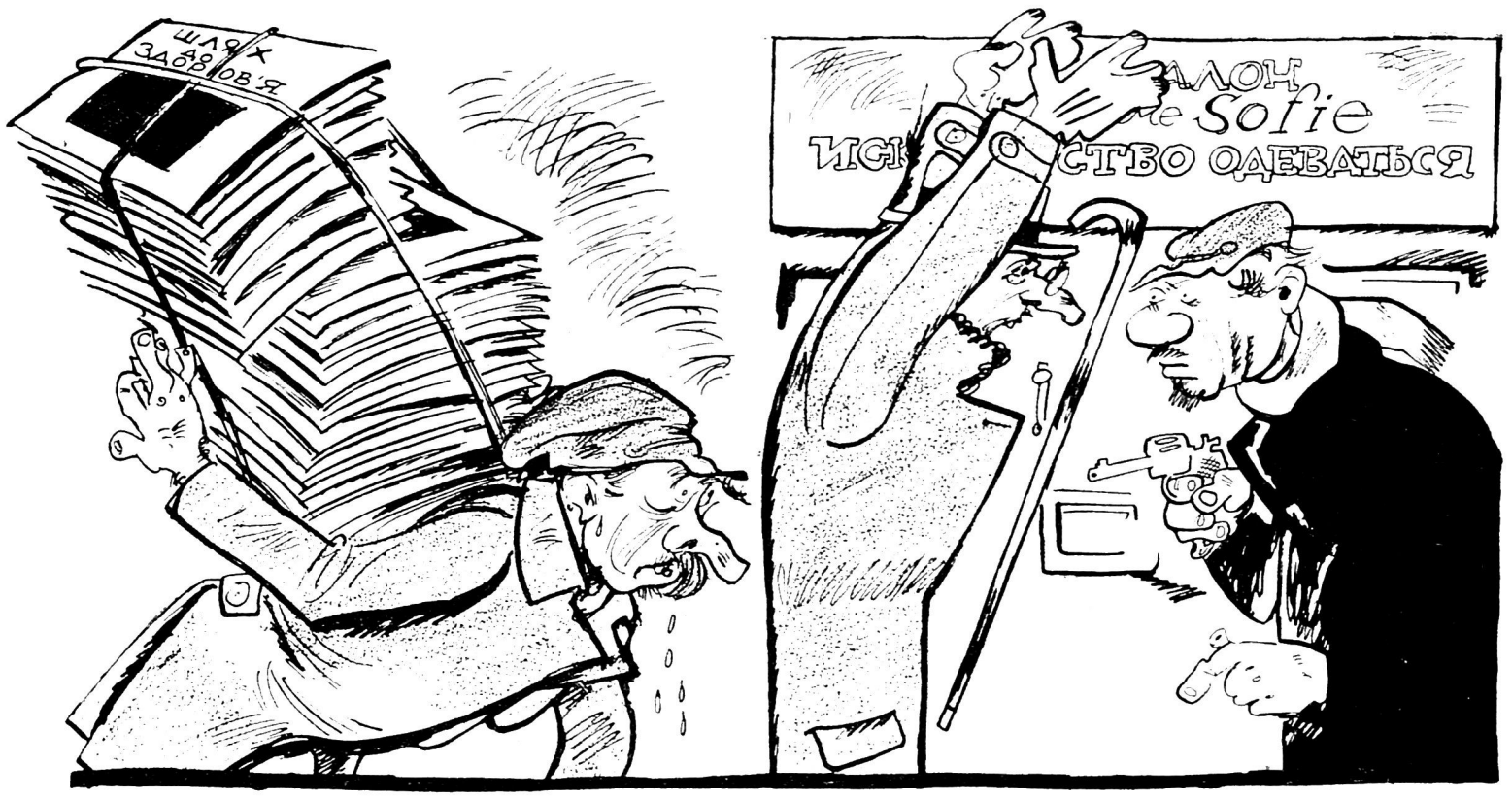

„ВИВРОТОВЦІ“ *)

На греблі, що простяглась болотами через р. Припять, показалась фурманка з двома польськими поліцаями.

Парубки з дівчатами з цілого села Невір сьогодня, святою Трійцею, зібрались на музики. Селянська молодь босоніж (село бо надзвичайно убоге!) загинає гопака. Та враз тобі замовкла скрипка з бубном: ще здаля вздрівши поліцаїв, ховається всяк у свою хату.

А дітвора, що на вулиці гралась у „гуси“, й собі метнулась утікати, вигукуючи:

— Жандари!.. Зандали... зандали ідуть!

Село спорожніло. А Левко Черетяний, один з небагатьох заможніших господарів, стоїть на вулиці біля своїх воріт і так собі міркує:

— Та ж і дурний нарід... Ну хай там діти вже бояться жандаря... Але чого вже дорослим ховатися?.. Коли ти не вкрав чогось, то навіть польського жандаря не бійся.

Фурманка, зрівнявшись з Черетяним, спинилась. Один із жандарів гукає:

— Хлопе!.. Ідзь ту!

Скинувши шапку, підбігає Черетяний до воза. Тоді жандар до нього мішаниною—наче б то „українською“ мовою:

— А чи тут у селі нема часом „вивротовців“?..

— Що, прошу пана?

— Тебе питають, чи в вашому селі нема вивротовців?

— Чому нема... Лиш тепер не така пора, щоб сновигали вивротовці селом. А хиба ж може бути село без отих вивротовців?

— Де ж вони?— допитуються жандари, озираючись навкруги.— Ну кажи: де ті вивротовці?

— Два в моїх хоромах...

— А ну, йди, показуй!

— Та чи варто, прошу пана, вже й дивитися на їх. Це ж прості мужицькі вивротовці...

— Без відмовлювань!.. Бо дістанеш кулю в лоб! Ану, провадь!

Переляканий селянин попровадив жандарів до своїх будинків. Відчиняє він двері хлівця. В обох жандарів рушниці напоготові. Підводить їх Левко до відгородженої за-для кабанів кучи й мовить:

— Та й капосні, прошу пана, це пацята... Коли моя баба щось не дошмиги дасть їм їсти, перевернуть корито... Справжні тобі вивротовці...

Нелюдський крик-вереск катованого Левка порушує мертву тишу. Це б'ють жандари Черетяного за кпини над собою підчас виконання службових обовязків.

Над вечір окрівавленого Левка й закованого в кайдани повезли жандари до повітової вязниці. Серед глупої ночи, на півдороги від повітого міста, несподівано освітлює їм шлях заграва. Це горить економія графа Красицького.

Левка Черетяного впакували на шість літ каторжної вязниці за злочинне обманьство поліції з метою, щоб допомогти втечі з села Невір вивротовцям.

Олена Кадлубацька

*) На польській мові це люди, що прагнуть до державного перевороту.

А ХТО КООПЕРАТИВНІ КОЗИ ДОЇВ?

Коли вас будуть обирать у нарзасідателі, ідіть. Рекомендую.

Спочатку, як я ішов у нарзасідателі, так думав, що діла будуть тільки про різаних людей.

Коли ж ні. Ріжні є діла й бувають дуже цікаві, особливо аліментні. Двері причинені, дівчинка соромиться, спідничку мне, а ти їй запитання:

— А скільки вам років?

— А як воно діло було?

А вона все соромиться, та:

— Прошу суда присудити...

А той, з кого оце „присудити“, носом сьорбав, картуза перекидав, та все

— Грицько теж ходив. Щоб я з цього місця не встав. Ви ото їй вірите?

Глянеш і ти собі, ніби ненароком, на підсудного й шкода стане:

— Свій же парень, а доведеться припаяти.

Інтересна штука судить.

* * *

Добре ще судилось і кооперативних хапунів. Це котрі хапають, хапають, а потім і їх беруть за штани, садовлять на ослона й говорять:

— Сідайте отут, граждане, й не дихайте.

Сідають тоді товстенькі члени кооперативного правління з тоненькою касиршою й важко дихають; бо наїлися добре варенників і ковбасок. Їли й приказували:

— Ти до мене, я до тебе: локшини їсти.

І отакечки з'їли кооперативну крамничку. За це й предстали раби кооперативні перед судом радянським: руки в їх трусяться, губи плямкають, головами кивають, а ти їм:

— А хто кооперативні кози доїв? Голова, чи всі члени правління? А скілько видоїли?

— Ги... Ги... Простіть нашу простоту. Тільки одну тисячонку.

— Простіть, граждане судді. Не я брав, а руки мої брали.

Це так голова правління.

— Що я можу сказаги. Жонатий вже. Брав по совісті. Де той кооператив у чорта взявся. Замість сала, випадково милом закусили. Як напала ж різачка, так таке хоч танцюй...

Це той що: — Бери, котик, усьо наше.

Отак усе „простіть“, а ти сидиш та глянеш то на одного, то на другого й подумаєш:

— Не бери „чики“ не буде „вави“. А хто бігав та: „Зіонька моя ти, сімпомпончик. Я й у тебе, я й для тебе..

Та кооперативним грошиками тільки: брязь, брязь.

А потім:

— Простіть, ми пошуткували.

Хороші шуточки. Такими шуточками до соціялізму швидко не доскочиш.

Ну... і висновочок: посадить їх годиків на три. Хай дояться.

* * *

Слабкувато от тільки із свідками; не пригадують инколи. Оце запитуєш:

— А хто ж до кого ходив?

— Щось помню, але утвирдительно не могу сказать.

— Не примітили, хто з ким гуляв?

— Так примічав, но твьордо не могу уличить.

— А не чули як у кооперації масляну справляли?

— Чув. Но када і хто не спомню.

Оце тільки й важкувато. Після цього ото йдемо до нарадчої і вирішаємо: кому на який параграф нажимать: чи на „Зе“, чи на „Же“.

Коли будуть обирать вас у нарзасідателі, ідіть. Рекомендую.

Олесь Весняний

ШТАНИ

В крамницях Хацерка день-у-день стоїть велика черга жінок по мануфактуру.

Факт

В крамницях Хацерка надзвичайно трудно захватити краму на штани.

Теж факт

Коли я пишу оцього свого фейлетона, біля мене сидить герой цього фейлетона, Яша Жеребчик і, розповідаючи мені про свою трагедію, слізно благає мене:

— Крапок, товаришу, крапок побільше ставте в своєму фейлетоні. Щоб драматичніш виходило...

. . . . . .

Був чудовий пречудовий вечір. Місяць полив'яною макітрою котився над нашою рідною Основою. Ми вдвох з моєю любою Сонею гуляли на березі славетної Нетечі-річки й проводили надзвичайно інтимну розмову. Голосочок Соні дзвенів, як дзвінок нового трамваю, а на її кирпатому носику мукою трьохнолькою вилискувалась пудра. І сказала мені моя люба Соня:

— Яшо, давай одружимось.

Ці слова так сильно мене зворушили, що я став у позу оперового актора і, ніби Демон до Тамари, заспівав до Соні:

И будеш ты царицей мира,
Подруга вечная моя.

І відповіла мені моя люба Соня.

— Царицею твоєю я згодна бути, але спершу поший ти собі пристойні штани... Даю тобі на це місяць строку. Не придбаєш до 31 числа штанів, тоді я одружуся з Стьопою Гуркалом ..

Крапок, товаришу, крапок побільше ставте...

. . . . . .

І почав я з другого ж таки дня за нові штани дбати. Позичив у сусіди тридцять три карбованці і сорок сім копійок грошей, взяв свою членську коопкнижку та й гайнув по крамницях Хацерка. Прибігаю до одної крамниці, а там бабів чоловіка двіста стоїть і одна одній на мозолі наступати гонобить Прибігаю до другої, а й там бабів чоловіка п'ятсот і всі такі сердиті, що ладні за метр ситцю одна одній в коси вчепитися. Прибігаю до третьої крамниці, а там баб'ячий хвіст на цілий квартал простягнувся. Баби галасують, плюються і подекуди в істерику падають. Додому повернувся без підборів і без краму на штани ..

Крапок, товаришу, крапок прошу вас, побільше ставте...

. . . . . .

Та коли вже набувати нові штани, то набувати. Взяв я у своїй установі двохтижневу відпустку і як-найактивніше взявся розшукувати краму на штани. День-у-день ганяю по крамницях, молю бабів, благаю:

— Я вам не конкурент... Мені крам потрібен не на панталони, не на комбіне, не на бюстгалтер... Мені на штани... На штани...

А баби од прилавка мене ліктями одтискують і очі мені з-під лоба ладні вишкрябати.

Два тижні, як один день проходив я по крамницях, а краму на штани не набрав. В одній крамниці баби не допустили, в другій був крам та вийшов, а в третій буде через місяць.

Крапок, товаришу, крапок, будь ласка, побільше ставте...

. . . . . .

— Зробив сам собі ще на один тиждень відпустку. Що мені посада, коли я позбудуся через штани моєї любої Соні. Ще тиждень пробігав по крамницях. Черевики свої збив до халявок, а сам на чорт-зна що звівся, схуд: штани на животі не держаться, до колін сунуться. А за кілька днів до строку зустрівся я з моєю любою Сонею. І сказала мені Соня:

— Пам'ятай, Яшо, що коли 31-го числа, рівно о 12-ій годині дня, у тебе не буде нових штанів — ми з тобою квита. П'ять хвилин на першу годину я буду вже Стьопиною жінкою...

Крапок, товаришу, крапок побільше ставте...

. . . . . .

Напередодні 31-го числа я ще звечора пішов до центральної крамниці Хацерка і зайняв там чергу. До третьої години упертo боровся я зі сном, а далі не витримав і ткнувшись носом у рогожку для ніг, заснув. А коли прокинувся, двері крамниці були вже одчинені, а вподовж двох кварталів стояла тисячеголова черга бабів. Я, в одну мить збагнувши свою трагедію, кинувся до дверей і почав благати бабів.

— Товаришки.. Громадянки.. Зрозумійте ви мене з моїми штаньми. Поступіться чергою...

І замість співчуття й жалю, я почув від бабів, холодне:

— Станьте в чергу.

Крапок, товаришу, крапок будь ласка, побільше ставте...

. . . . . .

Коли дійшла до мене черга, була вже без п'яти хвилин дванадцята година. Я страшенно хвилювався, був увесь мокрий від поту й мало не плакав. Ще п'ять хвилин — і не буде в мене моєї любої Соні. Прискочив до прикажчика, весь затрясся і майже кріз плач гукнув:

— На штани мені. На штани, товариші...

У відповідь мені прикажчик.

— Крам на штани вийшов. Нема ні метра...

Я крикнув, обома руками схопився за серце, захитався і мов тендітна панночка непритомний бухнувся на підлогу.

Крапок, товаришу, крапок, прошу вас, побільше ставте...

. . . . . .

— Наука говорить, що буття определює свідомість. А тут штани определили мою життьову путь. Коли в мене тепер ні нових штанів, ні моєї любої Соні, ні колишньої посади... Крапок, товаришу, крапок, благаю вас, побільше ставте...

. . . . . .

Коли я ставив останню крапку, герой мого фейлетона раптово вихватив з моїх рук ручку з пером і, гукнувши: „прощай білий світе", загнав перо просто собі в живіт.

Я кинувся до телефону викликати карету швидкої допомоги.

Антоша Ко

ЗМИЧКА

Може, дасть бог, коли вам доведеться заглянути до Чемерівки...

Ідіть вулицею прямо...

А може сумліватиметися, спитайте і вам кожне скаже:..

— Її звуть Максиміліяна... О! Не баба, а золото.

— Що, така багата?

— Та де там...

— А з чого ж вона така відома?

— З самогону. Такий виварює... що люди з другого кухеличка дрянаються на стіни. Може ви знали Омелька Крамаря? Нема. Згорів на трійцю вщент. Терешка Голопупенка, що держав млина за старого режиму, може знали?..— Нема. Антін Магичка, що кривий на одне око... На самісіньку покрову осліп... А батюшка,— не цей, що в нас тепер, а той, як його, живої церкви... Одкусив дякові носа... і шговхнув дяка під лотоки... Не найшли і досі...

— І все від самогону?

— Від нього, самогону. Дуже добрячий. Отличний самогон. Як будете йти, то прямо йдіть коло Степанової кооперації вниз, а тоді у вуличку, а там у вербичках манячить хатка, о-то й є Максиміліяна... Там у нас що дня ідьот змичка... і батюшка, і дяк, і пресідатель, і міліція — всі змичку роблять... Часом так позасмикуються... А... той, я вам забув сказати, її— Максиміліяни—зараз нема вдома.

— А деж вона?

— Сидить у Бупрі І батюшка сидять... і пресідатель... і другий пресідатель... і міліція... і той інспектор, що збирає податі, ой... як його... фінагент...

М. Бурлака

У ЛІКАРЯ

Мал. А. П.

— Ну, як ви себе почуваєте?!

— Погано, товаришу докторе! Навіть похмілитись ні за що.

ПОЛІТИКИ

Мал. Ю. Ганфа

— Ну, й хитрий народ оті більшовики: великий піст, а в ЦРК риби немає — не інакше це антирелігійна пропаганда

РЕЗУЛЬТАТИ КОНКУРСУ № 1

ЖУРІ КОНКУРСУ ПРЕМІЮВАЛО ТАКІ ТВОРИ:

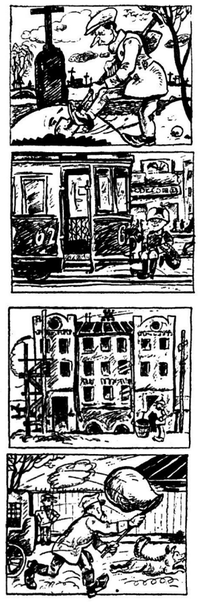

Перша премія—50 крб.

СТРАШНА ТРАГЕДІЯ

Частина 1

Опівдні на цвинтар прийшла людина з синім носом і з такою розгубленою фізіономією, що її можна було вважати за воскреслого мерця.

Була тиша. Рудий собака вештався біля хрестів і обнюхував могили.

Людина відрахувала від кам'яного пам'ятника чотири кроки, зарисовала лопатою невеличкий квадрат і почала копати землю.

Собака ліниво стежив за цією роботою. Людина розсердилась. Вона схопила грудку сухої землі і шпурнула її в облізлого собаку.

Собака скавучав. Потім, шкутильгаючи відбіг до паркану. І нарешті зник.

Людина копала дужче. Вона витирала з обличчя піт, сильно сякала носа в кулак і вимірляла лопатою глибину викопаної ями

В цей час на цвинтарі з'явився хлопчина з кошиком. Хлопчина йшов додому. Він побачив незнайомого, що копав землю і злякано крикнув:

— Хто ти?

Людина замахнулася лопатою й закричала:

— Іди геть, стервець.

Хлопчина пискнув і втік. Вулицею мчав трамвай. Хлопчина схопив за ковбасу і помчав разом з вагоном у безмежні простори.

Доїхав до рогу. Зіскочив. Розбив морду. Забіг в аптеку і попросив позволити поговорити телефоном.

— Ало? Розшук? Говорить Альошка Гвоздь. На цвинтарі якийсь ферт копає могилу. Швидше їдьте, а то він усіх небіжчиків повикопує.

Дроти гуділи. Автомобілі вили. Дощ падав.

Через годину на цвинтар приїхали агенти Каррозшуку. Вони побачили сліди свіжо-закопаної могили і коробку з цигарок „Пушка".

Людини там уже не було. Вона щезла.

Питання: Хто була ця людина? Куди вона щезла? Чого вона тут копала?

Частина 2

Людину шукали далі. Альошка Гвоздь старався. Він винюхував сліди. Він шукав злочинця.

Але все було вкрите безпросвітньою темрявою.

Частина 3

ЗАПИСКИ СОБАКИ

Нудно...

Кобель Сірко розпутничає з базарною сукою, а я страждаю. Завіщо?

На майдані, де я познайомився торік з Сірком, стоїть розвалений будинок, що його недавно збудували за останнім словом техніки. Тепер у нього собачий притулок. Безпритульні кобелі і бездомні суки ночують у цій трущобі.

Щоденно повз цей будинок ходить людина з синім носом. Щоденно я її бачу.

А сьогодні зустрів я її на цвинтарі. Вона копала якусь яму і вдарила мене в бік сухою глиною.

Завіщо?

Частина 4

Другого дня — гицель спіймав собаку. Він привіз його на утильзавод і здер шкіру.

Собака здох. Останні нитки, що виявляли злочинця — увірвались.

Місто хвилювалось. Натовпи людей збирались на вулицях. Базар роздмухував кадило. Називали прізвища відомих злочинців. Вимагали негайних заходів.

Біля насипу вартували агенти.

Частина 5

До розшуку прийшла людина з синім носом і запитала:

— Ви мене шукаєте?

Співробітники здивувались і відповіли:

— Шукаємо.

— Для чого?

— З приводу могили.

— Якої могили?

— Що на цвинтарі.

... Через п'ять хвилин вияснено і точно встановлено, що людина з синім носом має право копати на цвинтарі ями.

Вона працює водопроводним майстром.

М. Мішковський

Харків, Сирохінська вул., 30.

Друга премія—35 крб.

ЯК СТУДЕНТ ПРИХОДЬКО ПОДОЛАВ ПРИКРОСТІ ЖИТТЯ

8 грудня 1927 року

Мій любий друже, мій коханий Петрусю!

Нарешті мрія моя здійснилась і почуваю я себе зараз багацько краще, я певен в цьому, ніж сам завмаг Яків Олексієвич. Я бачу, що ти посміхаєшся і з сумнівом хитаєш головою. Я звідсіль бачу твою посмішку, яка говорить: „Хіба хто може в світі себе краще почувати, ніж сам завмагу Яків Олексієвич..." Так, друже. Коли так, то ти помиляєшся. Є такий один і цей один— я: твій справжній і щирий приятель та товариш по праці в магазині та склепі, а теперь самий щасливий студент медичного інституту. Так. Моя мрія здійснилась. Я студент. Яке щастя! Ти уявляєш собі: цілком свідоме життя; праця, невтомна праця на користь собі й всього Союзу. Гризи граніт та й більш нічого. Хочу тоді, друже, розказати про своє життя та працю тут, а ти там, кому слід... На заздрість ворогам. Живу я, перш за все, хоч і далеченько від вузу, вісім кілометрів (але ж не верст, а кілометрів), в трьохповерховому будинку. На третім таки поверсі маю кімнату, а не так, як ви там у себе. Звикли, вибач, як свині міститься у одноповерховому будинку та й ще частенько без дерев'яної підлоги, а у мене—під паркет. Правда, помешкання холоднувате (поки нема печи), зате працювати — дуже гарно. Не заснеш за роботою, не розварить тебе. З вікон краєвид чудесний і злодії не залізуть, бо ж третій поверх. Зате тихо, як у вусі. Ніхто не перешкоджає працювати, бо перші два поверхи трохи розруйновані, то там тимчасово ніхто не живе. І гаразд. Воно краще, бач, як ніхто не заважає.

Є, милий друже, у моєму житті маленька хиба. Дуже, врешті, дрібна. Я не встигаю двічі на добу ходити до вузу і мені доводиться багацько дечого вивчати вдома на самоті, а не в лабораторії. Але це має й гарні наслідки. Оце послухай. Треба мені було кістяка людського Хоч з ока вийми—а треба. Ну, я й того... На старий цвинтар, і в наслідок усього маю чудесний кістяк. Можна було б обійтись і без цього. Є ж вони в лабораторії. Сів в трамвай, та й поїхав до неї. Але я за фізкультуру. Терпіти не можу оцих трамваїв: задуха, сісти нема де та й застудитися легко в вагоні. Ну й ходиш пішки здоров'я ради, дивлячись частенько з жахом, як міські діти. ці зів'ялі квіти, замість бадьорого підтюпця по вулиці — попричеплюються до вагона та й їдуть зайцями, ризикуючи на кожнім кроці впасти та вбитись.

Схуд я трохи, любий друже. Та й не диво. Праці, праці багато. Але я дуже гарно почуваю себе. Не думай чого негарного. Частенько згадую я тебе й жалкую, що нема тебе тут. Живеш ти напівсвідомим життям і не віллеш краплини своєї праці, праці св домого освіченого громадянина в життя свойого брата. А праці— непочатий край. Скільки темряви навколо, мій любий Петре. Яку страшенно огидну спадщину дістали ми. Але не думаю я складати зброї... Скажи, голубе, чи Килина Петровна й зараз годує тебе тим чудесним борщем та незрівняними варениками, чи ні... Але це між іншим. Так я й кажу... Зброю не кину. Ні... Іду я цими днями від вузу додому. Потихеньку. Засунувши руки в кишені, бо ж кінець листопада. Так. І на пустику, всього кілометрів з чотири до домівки, вбачаю таку картинку: якась несвідома червонопика особа з тичкою в руках женеться за цуциком, щоби зробити з нього через деякий час коміра якійсь громадяночці під „американський вихухоль, імпортний крам". Цуцик, красно дякуючи червонопицій особі з тичкою, за пошану до себе й, зовсім не бажаючи „американізуватись", в передчутті „вихухольних" перетурбацій тікає скільки можна й скавучить; особа з тичкою, відсапуючи, біжить; я—стою й думаю: тичкою, як у п'ятнадцятім віці. Ні, голубе, не кину зброї. Таки гризтиму граніт і інші міцні речі. За краще майбутнє. Знай же, що не здолають прикрості життя твого щирого приятеля, студента медичного інституту Андрія Приходько.

Р. S. Вклонись, будь ласка, від мене шановному Якову Олексієвичу та поспитай його, чи не візьме він мене на стару посаду. Нижче ж усього вклонись вельмишановній Килині Григоровні. Андрій.

П. Сидоренко

С. Ніжиловичі, Київщина

Третя премія—25 крб.

СУБ'ЄКТ З ІНІЦІЯТИВОЮ

Потяг не охоче рушив з місця і ми поїхали. Ми (цеб-то я і мій сусіда) являли з себе двох ще не зовсім винайдених винахідників, що їхали до Окрвідділу Каррозшуку. Везли ми бачте, свій механізм для випробовування. Ось вам його застосування: коли, приміром, якийсь невідомий суб'єкт поратеться в ваших кишенях в той час, коли ви спите, механізм схоплює його за штани і гучноголосить: „Мілі-ціо-нер!" Сподівалися ми за цей винахід одержати солідний гонорар. У вагоні нікого не було і ми відверто розмовляли про свій винахід, а далі про злочинців і безпритульних. Вони ледарі, безініціятивні, звикли до легкого хліба... Отаке було резюме нашої розмови.

— Ну і неправильно—відгукнувся хтось знід лави, звідкіля раптово вилізла солідна фігура, засмальцована й брудна. Нам стало від несподіванки моторошно. Невідомий юнак спокійно усівся, закурив і басом кинув до нас.

— Як раз про нашу братву говорите. Дозвольте ж і мені висказатись.

Опам'ятавшись, ми дали йому слово. Він поважно заховав під сорочку фінку й почав:

— Безініціятивні, хліб легкий... буза. Ось я вам зараз про себе розкажу—тоді зрозумієте. Можна?

— Валяй,— кажемо,— цікаво, а самі обережно подались у куток й уважно слухаємо . . . . . .

— Почав я ініціятиву свою проявляти ще з 7-ми років і почав її...

— З дрібних крадіжок,—вставив я боязно.

— Ні, брешеш, я почав з електрофікації. Незрозуміло? Зараз поясню. Зайдеш бувало на електростанцію—майстер відвернеться—ти дещо розглянеш, намацаєш, потім набереш собі ріжної арматури і реалізуєш і живеш собі. Кваліфікувався я на цьому і почав уже трамваєм їздити, на ковбасі. Довго їздив,— роботи завались — пішки ніяк не впораєшся. Повиверчував з усіх трамваїв електролампи—звісно висунувся, став відомим. Далі почав винаходити дещо в пасажирів. Жилося нічого—і на кіно вистачало. Та надокучило мені—одноманітність, знаєте. Ризик чималий і „оп'ять"-таки грошові люди більш пішки ходять. Висунули мене раз до району, відпочив трохи й залишив я цю електрофікацію... Почали в газетах про НОП і раціоналізацію писати. Кожна річ повинна бути використана. Гаразд. Кватирував я тоді у т. з. гіцелів. Придивився до їх роботи, ну і захопився.., Підріс трохи. Досить, думаю, мені вже гав ловити, і почав я ловити... собак. Собі користь і суспільству. Собака що?—Собака і все—без усякої тобі нагрузки ходить. Покусає, приміром, якогось головбука. Зараз командировка, курорт, а державі—збитки. Жилося нічого. Далі шкірняки з моди вийшли, стало гірше. А то бувало—спіймаєш собаку якоїсь бариньки... Найде тебе, просить. Грошей тобі потрібно та й серце не кам'яне, ну і випустиш. Далі конкуренція. На одну собаку нас п'ятеро приходилось. Каюк прийшов. Одноманітність... Залишив я і цю професію. Почали про житбудівництво писати. Замислився я. Скільки ото добра марно розкидають. Став я будинки оберігати. Тільки підуть робочі, а я вже на варті. Найдеш якісь цінні речі, струмент, ручки від дверей, шибки, ну й сховаєш. Все одно якась пакость стягне. Жилося нічого. Далі почали самі підрядчики хліб відбивати. Ну й небезпечно. Будують, знаєте, зараз як. Одного разу майже не придушило, як поліз на п'ятий поверх за замком. Одноманітність, небезпека. Фахівці здебільшого нікуди не годяться. Залишив я і цю справу... Підріс—ну як піонер-переросток. Пишуть зараз про культурну революцію Замислився я і перейшов на культроботу. Шанують зараз класиків, старих вчених і т. д. Ось і взявся я за розкопки на кладовищах. То кольцо, то портсигар, а часом і гроші винайдеш—ну і жив собі.

— А нових поетів зачіпаєте, - запитав мій товариш.

—Пробував,—не годяться. Ні обручки, ні грошей. Одяг здебільшого взятий по кредитуванню, не встигнуть закопати, а він і розлісся. Мучишся, розкопуєш—а здебільшого знайдеш старого портфеля з невидрукованими віршами. Не варто й заходитись... Залишив я і цю оказію.

Він скінчив, присунувся до нас. Закурив і затих.

— А зараз куди?

— До Москви—в бюро сприяння винахідцям. Пишуть про боротьбу з злочинцями. Попрацюю—може щось і винайду.

— А гроші є?

— В даний момент досить—промовив він і чомусь усміхнувся. Потяг зупинився на якійсь станції. Він попрощався і побіг щось перекусити. Вийшли й ми. Біля буфету ми тільки про його й говорили;

— Шкода хлоп'ягу,—зітхнув я,—як би його ініціятиву скерувати куди треба, хто зна, яку б користь він приніс науці:

— Безумовно,- додав мій товариш і поліз за портмоне, щоб розплатитись. Намацавши кишеню, він зблід, я проробив те ж і почервонів. Кишені в нас обох були одрізані—гроші зникли. В моїй боковій кишені сиротливо лежав наш механізм, а біля нього зімятий папірець. Ми розгорнули його. Незграбно, тупим олівцем там було написано ось що: ...„Ніколи не ловіть гав біля людей з ініціятивою. Що ж ви за винахідники, коли й готового не зберігли. Винахід ваш опридільонно не годиться. Спробував і перевірив за каррозшук. З безпризорним прив. Сашко Каюк".

. . . . . .

Потяг рушив далі. Ми ледве - ледве знайшли візника, що погодився в кредит відвезти нас додому. Всю дорогу віяв у груди морозний вітер і очі заліплювало снігом. Ми мовчали.

Вінниця. Педтехнікум

Є. Паламарчук

ПРИЧИНА СОЛІДНА

Мал. Самума

Скоротивши з метою раціоналізації частину робочих на шахті 10—37 (Кадіївка), зав наймає у приватн. підрядчика коня, за якого платять 110 нрб. на місяць

— Чому наш зав цю коняку не скоротив?

— Не інакше вона йому родичкою доводиться

ПРЕМІЇ І ГОНОРАР ВИСЛАНІ

В № 7 „Ч. П." БУДУТЬ НАДРУКОВАНІ МАЛЮНКИ ДО КОНКУРСУ № 4

Результат конкурсу № 2—див. в № 8 „Черв. Перцю"

БЕРЕЗНЕВИЙ ОГЛЯД

Сонце вилізло! Уже!
Тенори котячі, альти...
Пахне: кухнею, асфальтом
І весною, і ТЕЖЕ.
Там, де сковзанка, тепер
Брудно-жовта, млява каша.
І зітха красуня-Маша
І гуляти йде у сквер.
Гайворіння на горі,—
Як скандал в житлокоопі.
І згори якраз покропить,—
Не сідайте, чорт дери!
Я, весни трудящий бард,
За і проти зважив мудро
І відніс стареньке хутро
Чим скоріше — у ломбард.
Нині — мода не нова —
Поспішаю в ЦРК я.
На весну я намір маю
Кредитнутись: раз і два!
„Що-о? Кредит тобі? Стрівай!..
Може ще потрібна знижка?
А чи є у вас та — книжка
Зелененька? Третій пай?!!“
По церквах — великий піст,
А по вулицях калюжі
В них хвости.— а хвіст не тужить,
Здобуваючи батист!
По дорозі на завод
Виліз, як півмертва муха
„Інвалід Корній Матюха
Завєдєнье Разних Вод“.
Он на стінці: „На курорт
хто куди,— пишіть коротче“.
„Неодмінно: тільки в Сочі!!!
Фанні Сидоровна Шпорт“.

Олаф Кракен

ЖЕРТВА НАУКИ

Ось ви говорите, громадяни, що в старовину люди за науку страждали. Винайде оце хто-небудь, приміром, обертання землі, або, скажемо, парові ножиці придумає, так того й на вогнище сажали й по черепу камінням били. Це все безумовно правда; не заперечую. Але ж погодьтесь, дорогі товариші, що і в наш вік, вік радіо-зайців і автобусів,—також за науку не рідко страждати доводиться. Не вірите? Так от вам фактичний випадок. Сидимо це ми одного разу з кумом Опонасовичем в пивнушці, сидимо, пиво лакаємо, раками свіженькими закусюємо, „Баядерку“ слухаємо. А треба вам сказати, що ми вже другу дюжину розкубрили. Першим, власне, кум почав. Ти, Серьожа,— каже,— чув що-небудь про науку, що гіпнотизмою зветься? — А як же, Стьопа,—відповідаю.— Нею ще алкоголіків лікують.—Ну, ти не так сильно,—сердиться кум,— особ не торкайся. Ну, та справа, каже—не в цьому. Взагалі, каже,— цікаво на цю гіпнотизму глянути. І не тільки, Серьожа, цікаво, а ще й дуже корисно. Ну, ось ми з тобою, скажемо, навантажились до краю і тепер нам до дому йти треба. А там що нас чекає? Відомо: плач, дискусія. Ось і виходить, що коли б нам який-небудь хрін та втовкмачив у голову, що ми тверезі,— то ми й прийшли б собі додому, як графи. Розумієш? Наче ми й не пили зовсім.

Тут і в мене наче що в голову вдарило.— Почекай! — кричу.— Та цю справу в „два щота“ обтяпати можна. Тут за рогом професор один живе. Миршавенький такий, з борідкою. Так він з цього гіпнотизму, можна сказати, хліб їсть. Айда, Стьопа, до нього! — І справді,— кричить кум.— Чим здря тут сидіти — підемо. Хай сукин син всиляє нам з точки зору науки. „Е-ех, д'зажігай-ка ти, мать, лампаду-у!..“— Пішли ми. Кум відносно „лампади“ висловлюється, я більше „Баядеркою“ займаюсь.— Ідемо значить, і співаємо в два голоса. Підійшли до професора.— Звони ти Серьожа,— каже кум,— ти старший і вигляд у тебе менш п'яний.—Добре, кажу, а ти спілкові білети приготуй, щоб, значить, нам зі знижкою, як трудящим.—А сам за дзвонок--цоп! І дзвоню. Одчиняє нам двері дамочка середнього віку і питає незадоволено: В якій справі?— В п'яній,— кажу.— До професора ми. Відносно лікування.— Вибачте, каже дамочка,— в дві години ночі ніде прийомів немає. А як що смертний випадок? — питаю.— А в цей час і кум, спасибі йому, в Ригу поїхав.— Зверніть,— кажу,- увагу: прямо з себе чоловік виходить. Остання, кажу, стадія.— А дамочка, у відповідь тільки дверима — хлоп! і побігла.— Е, брехня,— каже кум,— не може цього бути, щоб на одинадцятому році трудящим в медичній допомозі відмовляли. Ні брат... Дзвони цій дамочці обратно. І членські квитки покажи; не які-небудь ми субчики, а від станка. Дзвони. Требуй. „Ех, д'зажігай-ка...“ Скільки ми дзвонили, не знаю; пам'ятаю тільки, що я тричі з кумом мінявся, бо від такої активної роботи в мене всі пальці понапухали. І все, уявіть собі, без наслідків: не виходить наша дамочка, і квит. Ну, думаємо, тут без скандалу не об.йдеться. І тільки це ми на двері налегли злегенька, щоб значить з петельок їх зняти, як раптом — міліція. Це, виходить, професорша по „несознательности“ трівогу по телефону підняла. Ну, схопили це нас голубків і до району. А вчора оце і суд був: по 50 карб. припаяли кожного. Легко сказати 50 карбованців! І за віщо? За гіптнотизм. А ви говорите: в старовину. Ні, браток, і тепер теж доводиться іноді страждати за науку... Будь вона проклята.

Сергій Чмельов

АВТОБУСНИЙ РУХ У ХАРКОВІ

Мал. Л. Каплана

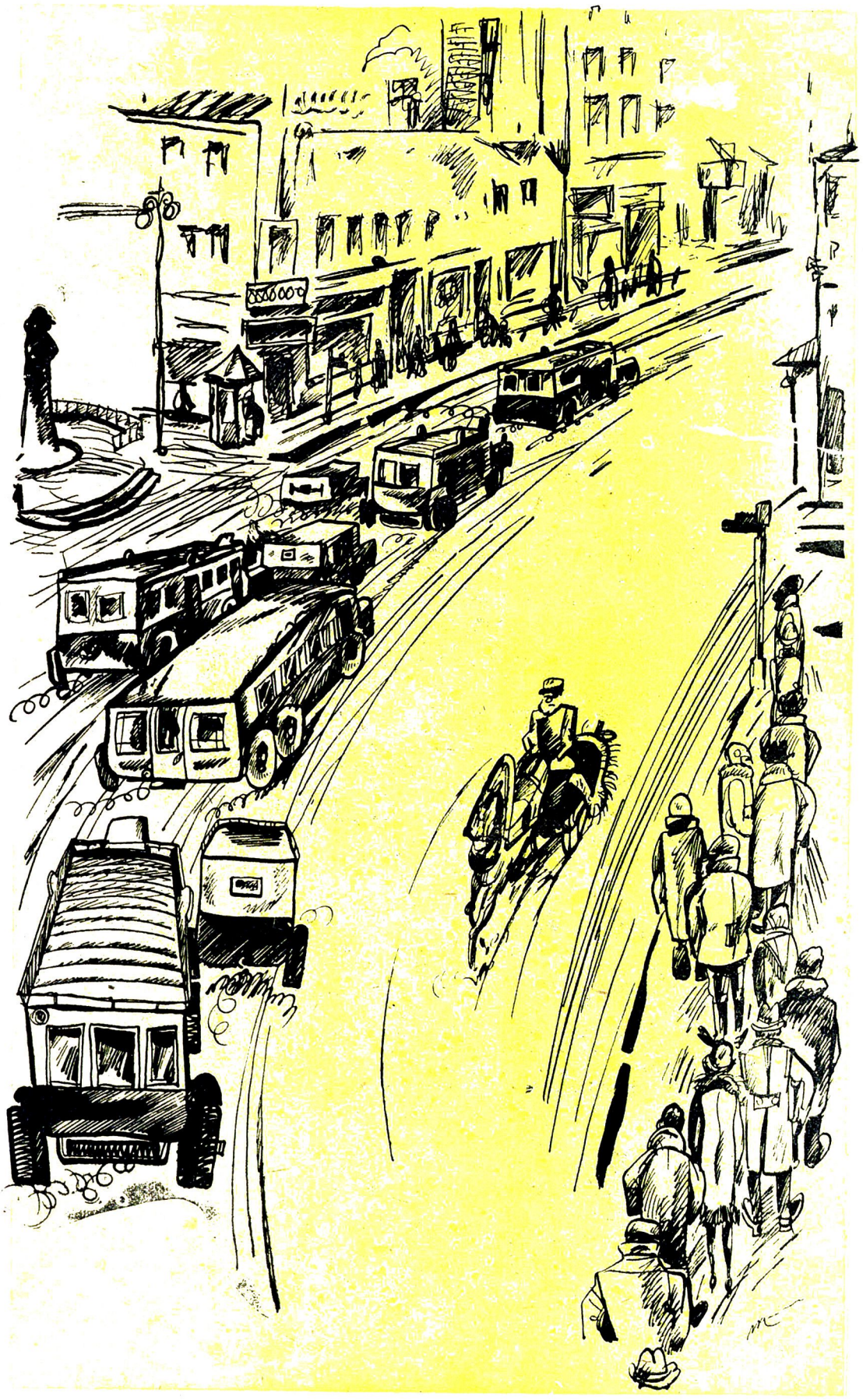

ЩО ТО Є ЩАСТЯ?

Скільки зусиль! Скільки хвилювання, моментів піднесення і майже безнадійного одчаю, словом, усього того, що зветься „муками творчости"! Нарешті, ось він передо мною — натхнений і разом з тим перший літературний твір мій, солідний таки рукопис.

Пекуче бажання — як-найшвидче передати світові, неодмінно всьому світові, свої, безумовно, геніяльні відкриття.

Проте... Проте, складне те життя.

Промайнув у голові приклад Галілея та інших мучеників науки, а також і літератури, невизнаних, пранаймні, за життя.

Що правда, після смерти, їх визнали.

Тьху з такими прикладами! Визнання не за життя, а після смерти. Про мене — хай вже краще навпаки.

Т-а-а-к, непривітний отой світ. А ще моторошніше робиться, коли згадаєш про двері до того світу — про Редакцію, власне редактора. Адже, ні для кого не секрет, що початкуючий автор — це страховина для редактора. Він ховається від нього куди тільки може. А з чим можна порівняти його байдуже ставлення до натхнених поривів молодого майстра від літератури? В разі редакторові не пощастить втекти, він припертий до стіни, здебільшого, навіть не спитає що ви принесли йому — повість, роман чи поему, а, насамперед, дивиться скільки у вашому творі сторінок... Отак!

Щаслива ідея! Я випадково недавно познайомився з одним видатним письменником. Понесу до нього — хай перечитає, хай оцінить. От з його відзивом — справа, звичайно, інша.

Та чи згодиться? А може таки згодиться.

Другого дня я вже в кабінеті письменника. Пояснюю йому в чім справа, палко говорю про перешкоди, що стоять на шляху молодого літератора.

— Та ви ж повинні знати!

У відповідь ласкавий, привітний погляд і втішна відповідь:

— Неодмінно перечитаю і допоможу вам.

— Та ви, будь ласка, поставтесь як-найсуворіше, ваші вказівки будуть такі цінні.

— Добре, добре.

Який прекрасний початок! Відчуваючи велике щастя я зачиняв двері будинку видатного письменника.

Сумніви були далеко. О, він зрозуміє мене!

Минув тиждень, два, місяць. Не насмілюючись турбувати мого напутника й вчителя дома, я ніби випадково підійшов до нього на літературній вечірці і несміливо нагадав про себе.

Привітний погляд, навіть зморшки турботи на обличчі.— Вибачте, вибачте — поки ще ніяк не мав часу перечитати.

Минуло два місяці...

Знов знайшов нагоду — побалакав з відомим письменником.— Вибачте, я знаю, ви так обтяжені важливою роботою,— звернувся я до нього,— що я не домагаюсь неодмінно, щоб ви читали, хай вже може потім... може як надрукують...

— Та ні, ні друже, таки прочитаю цими днями неодмінно.

Знов місяць тихо. Що це таке? Ой, чи не загубився рукопис.

Вже рішуче і на цей раз, заховавши під маскою попередньої ввічливости й пошани палке обурення, йду на кватиру до видатного письменника.

Туди-сюди. До портфелю, до папок, на столі, в шухлядах, під столом.— Ніде нема мого рукопису.

Слова втіхи. Ні, ні — він десь тут, я навіть почав уже читати, та щось перебило... Але, вибачте, я так зараз поспішаю...

Ласкавий дозвіл. Я піду, а ви самі, прошу, пошукайте.

Шукав годину, дві, три... Нема!

Нарешті служниця каже мені з співчуттям:

— Що, нема? От лихо! Та чи не викинуто його вже часом?

Я майже зомлів.— Як так? Що ви кажете?-- вигукнув я.

— Еге, все може бути, у нас як назбирається багато паперів, дяка богові, сам письмак такий, що як би з хати папер не виносити, мабуть, і до кімнати вже не вліз би та й носять чимало, отак, як ви. Оце вчора якраз я частину зайвого паперу у грубці спалила, а частину на смітник винесла.

Ф-ф-у, жахливо навіть згадати, як я себе тоді почував. А в голові — одна думка, у серці, як кажуть, одне бажання:

— О хоч би на смітнику, а не в грубці.

І от я, як заправжній ганчірник, працюю на смітнику.

І, видно, фортуна все-таки до мене милостива — знайшов свій дорогоцінний рукопис. Розідраний начетверо, брудний, який тільки може бути рукопис на смітнику, але знайшов. Яка радість!

З почуттям великого, незрівняного щастя я виходив за браму будинку видатного письменника.

А. Любрик

ЩО ТО ЗНАЧИТЬ—НАУКА!

Академик Б. Срезневський склав наукове повідомлення про вплив сонячних плям на температуру зими. Ці досліди він робив протягом 72 років.

Грунтуючись на своїх дослідах, ак. Б. Срезневський зазначив, що нема даних передбачати суворість зими цього року.

„Пролет. Правда"

Мал. І. Екс

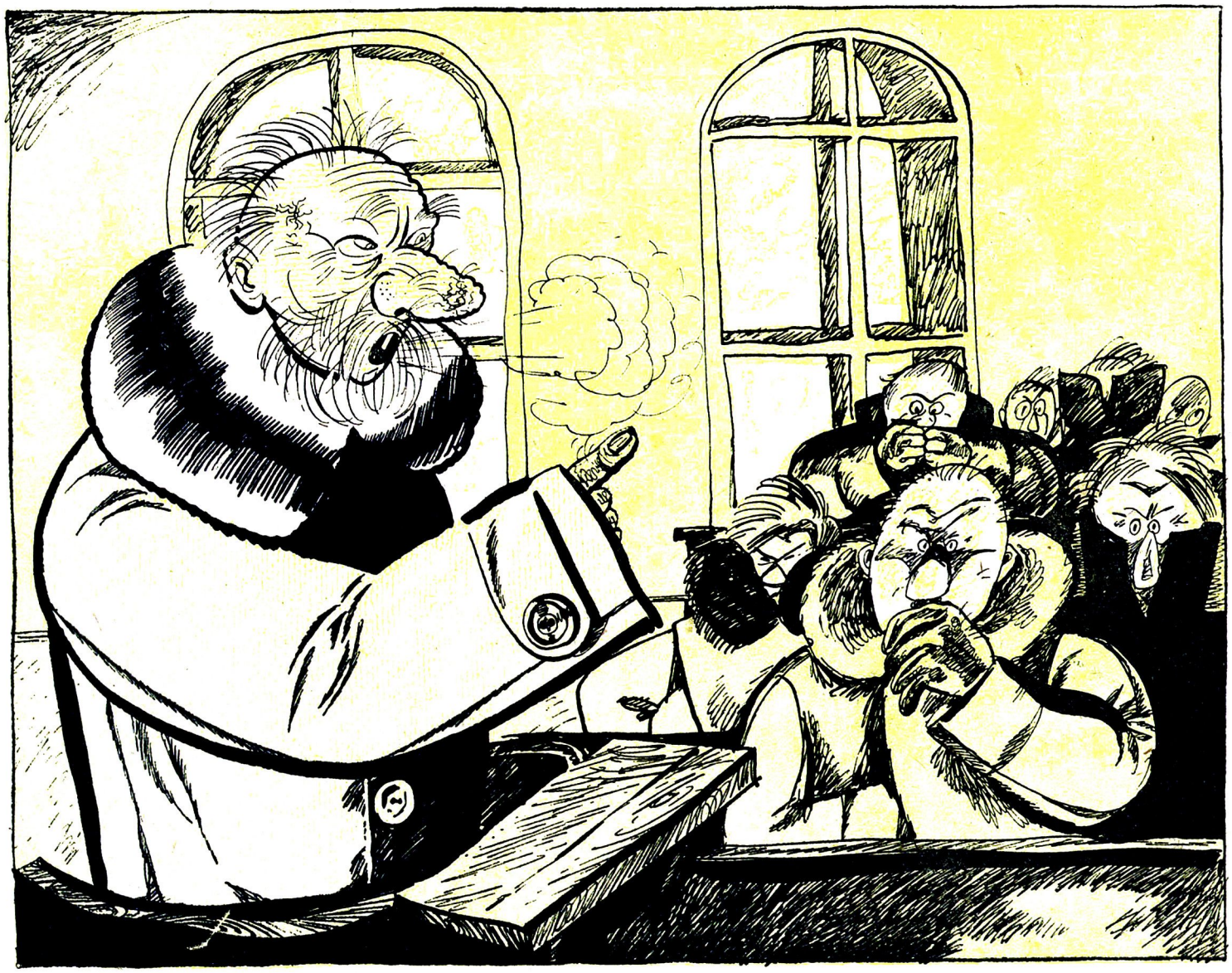

— Товаришу професоре! Ви кажете, що зима цього року не сувора. А от маємо кінець березня, а морози стоять 12-15°?

— Ви, колего, неуважно мене слухаєте. Березень це весняний місяць, а мої досліди стосуються виключно зими.

УЧОТ

На 4 уч. залізничного цеху Сталінзаводу коло Мушкетівського поста ремонтують путь 13 робочих. На їх приходиться адміністрації: 8 десятників і 1 майстер

(*„Диктатура Труда“ № 60*)

Мал. Л. Каплана

— Учот праці—велика річ! Принаймні нам відомо: за минулий місяць робітник, що ми його обслуговуємо, назвав нас: дармоїдами—300 раз і ледарями - 189 раз

ШЛЯХ ДО СЛАВИ

I

Сількор Цегеля смачно пообідав і, заклавши руки за шию, розкинувся на ліжкові. Йому здавалося, що вся його істота тихо і блаженно гойдається на теплих хвилях неймовірного щастя.

— От я, нарешті, й здобув всеукраїнської слави,— лукаво підморгнув він сам собі.— Мою замітку про бездіяльність завсельбуда надрукували вже три газети.

— Альо, альо,— захрипів раптом хатній гучномовець.— Тепер послухайте фейлетон Панаса Напівголого. Читає сам автор...

Обличчя Цегелі вмить засмутилось, наче чорна хмара зненацька вкрила блакитне небо. Цегеля часто чув, як українські письменники читають по радіо свої твори, але раніш йому якось і на думку не спадало, що й він...

— А чому й ні? — запитав себе Цегеля.— Чим я гірший за інших? Прославлятись, так прославлятись... Гей, Соломіє, подай мені папер, котрий для фейлетонів! Що ти мені несеш? Повилазило тобі? Це для заміток про самогон. Он той давай, що ліворуч. Так... Яка в нас зараз кампанія? Ага, десятиріччя Червоної армії... Зараз ми одпечатаєм...

І Цегеля зашкрябав пером по паперу.

Другого дня він вхопив чемоданчика, поцілував жінку і поїхав до Харкова.

II

На радіостанції — звичайна редакційна метушня, акорди роялю, урочиста тиша в мікрофоній залі, порушувана тільки чітким голосом диктори та здушеним шепотінням поетів про аванси.

Секретар радіо-газет вхопив з рук Цегелі фейлетона, проглянув, безнадійно махнув рукою і блискавично зник.

Цегеля потиснув плечима, почухав носа, забрав рукопис, плюнув і пішов ночувати до свого приятеля — журналіста Малахія Чудасіна.

Це називається — лицем до села,— гірко шепотів він.— Іроди!

III

В цей саме час, коли Цегеля розшукує свого приятеля — репортера Малахія Чудасіна, секретар радіо-газет розмовляє по телефону із славетнім гумористом землі української Андрієм Черешнею.

— Альо! — реве секретар в телефонну рурку.— Альо, товаришу Черешня! У нас завтра червоноармійський номер радіо-газети. Визволяйте голубе. Дайте хоч отакесенького фейлетончика...

Славетній гуморист сумно дивиться на годинника, чухає поперек, жахливо позіхає:

— Добре, напишу... Завтра пришлю.

Вішає рурку і додає сам до себе:

— Щоб чорти вас забрали разом з вашими мікрофонами!

— Кого повинні забрати чорти? — питає, входячи до редакційної кімнати, співробітник „Червоного Будяка“— Андрон Кукса.— Любчику!— хапає його за плечі славетній гуморист.— Тут у мене до вас діло є. Чи не написали б ви для радіо невеличкого фейлетончика? Бо мені замовлено, а у мене сімнадцять засідань, п'ять нарад, дев'ять вистав... Напишете, га?

— Чому ж не написати? Написати можна.

— От і гаразд. У мене — як гора з плечей. Тільки щоб з перцем.

— Будьте певні.

IV

Журналіст Андрон Кукса мав у той вечір їхати до Сонічки.

Серце його роздирала на шматки: з одного боку — свідомість обов'язку перед редактором, з другого — непереможна любов.

Ось чому він весь затремтів од радости, зустрівши свого знайомого — репортера Малахія Чудасіна.

Запропонувавши йому написати радіо-фейлетончика і діставши згоду, Кукса відразу став веселим і балакучим, скочив на автобус і подався до коханої.

V

Репортер Малахій Чудасін чухав потилицю і говорив другу своєму сількору Цегелі.

— Чорт би його взяв! Тут на кіно-нараду треба їхати, а тут чорт мені надав взяти на себе фейлетона. Замовили його нашому славетньому Андрію Черешні, а мені доводиться писати... Слухай! Любий мій! Може ти спробуєш? Ти ж гарний сількор, Цегеля! Ти перший на цілій Вкраїні сількор, Цегеля! А-ну, спробуй, вшкварни. Радіостанція біля Окрвиконкому, автобус 9, до побачення!

VI

Сількор Цегеля витяг з кешені свого зім'ятого фейлетона, прибіг на радіостанцію, відкашлявся і, боязко кліпаючи очима, сказав:

— Малахій Чудасін мені переказував, що Андрій Черешня обіцяв вам фейлетон...

— Та невже?! — підскочив секретар.— Невже написав? Спасибі, велике спасибі! А я думав уже, що не напише. Давайте — давайте мерщій.

Він вихопив Цегелів фейлетон, продивився і весь захитався від захоплення:

— Чудово! Прегарно! Незрівняно! Які дотепи! Який стиль! Ось де видко руку майстра! Ось у кого слід вчитись нашій молоді! Моментально несіть до мікрофону! Хай зараз же передають! Чекайте, я сам однесу.

Сількор Цегеля лишився один.

— Дивно,— сказав він, розглядаючи плаката „Прохаємо курців геть“.— Вчора й говорити зі мною не хотів, а сьогодні трохи з руками не вирвав. Ну, держись, сількор Цегеля! Завтра по твоїх фейлетонах молодь буде вчитись. От так штука!..

Леонід Чернов

ЧИСТА РОБОТА

Коли в кофейних кімнатах (клубів) не буде „сверкающей“ чистоти, робітник, а головне його дружина туди не підуть

(Харьк. Пролетарий)

Мал. І. Екс

— Приємно тут у вас, чисто... очевидно, адміністрація дбайлива?
— Ні. Просто ціни високі. Ніхто не ходить — ну й чисто

ЧУЖОЗЕМНА МОВА

Тепер я, громадяни, сина свого що-дня лупцюватиму. Не вчить, розумієте, чужоземних мов. Так по науках іде нічого; і фізкульт добре знає і:

Ми на горе всем буржуям
Міровой пожар роздуєм

непогано запузирює. І взагалі зміна росте підходяща. А чужоземних мов не вчить. А це — погано. За наших часів без знання чужоземної мови жити трудно. На кожному кроці натикаєшся на яку-небудь чужоземщину.

Оце колись, наприклад, у кіно зайшов. Останній бойовик зацікавив. Назва така чужоземна „Спиртак“.

Думаю, треба зайти.

Зайшов і зразу відчув, що то за велика річ — знання чужоземної мови.

Заходю, значить. Чекаю. Бо ще демонструють перший сеанс, а я на другий.

Чекаю й „Екселянса“ запалюю. Коли це підходить міліціонер і говорить:

— Палити тут ніззя. Тут,— говорить,— хвойє, а не вістюбіль. Платіть, гражданін, три карбованці для анулірови конхлікту.

— Пробачте,— кажу — товаришу, я думав, що це...

— Ніяких контрпромісов, гражданін. Бачите плаката, ясно написано: „Палити — у вістюбіль“.

— Товаришу, я ж думав, що це і є вістюбіль...

— Ну, то вже справа не моя, що ви, гражданін, слабкуваті в чужоземній мові. Моя справа ліквідувати порядок. А то тільки припусти інерцію публіки, так получиться сама вахканалія. Платіть без преній.

Заплатив я три карбованці.

І правильно. Вивчай чужоземних мов своєчасно. Тоді тобі за „вістюбіль“ ніхто штрафу не пришпандорить.

Вас. Ч.

Дзеркалом

Палац і убиральня

„... в нашому Палаці Праці (Горлівка на Артемівщині) через відсутність убиральні, відвідувачі обернули цілу половину Палаца на суцільну убиральню".

За нашими відомостями горлівські тубільці просто з запалом підхопили гасло: „Мир халупам — війна палацам." І воюють. Скільки можуть, воюють.

Одбивні котлети

В тому ж Палаці:

„публіку впускають і випускають через одну половинку лише одних з кількох дверей. Витримують цей порядок лише атлети тяжкої ваги. Прості смертні виходять побиті, як добра одбивна котлета".

Не дурно ж в Одесі кажуть, що „театр був битками набитий".

Кар'єра

Тов. Хвиленко — повідомляє нас, що

„Майже ціла територія Часов-Ярського района, це — суцільна розробка, безконечні кар'єри. Деякі з них підходять до шляху, але ні коло одного з них адміністрація не поставила огорожі. Дуже легко вночі зірватися в кар'єр на 8—9 сажнів униз".

Кар'єри, тов. Хвиленко, дійсно річ непевна. За таке відношення до кар'єрів, іноді може зіпсуватися кар'єра адміністрації, особливо коли на неї налетить „кар'єром" місцева охорона праці.

Сорокоградусний параграф

Наширте вуха! Приготуйте валер'янку! Візьміть себе в руки! Напружте свої нерви! І слухайте:

„§ 40 (колдоговору спілки Харчовиків з Укрцентроспиртом). Зарплата тих кваліфікацій, а також посад нижчого персоналу, по яких до момента підписання цього договора встановлено процент преміювання чи навантаження, залишається в розмірі, що фактично існував на 1 січня 1928 року. Для цього процент преміювання чи навантаження належить зменшити на суму, що відповідає підвищенню ставки I розряда плюс 4,2% в звязку з переходом на поденне вираховування зарплати".

Ну, добре, що це в Центроспирті, де завжди є пляшка на похваті, а то ж з людьми апендицит мозку може статися. Та й язик теж не витримає: пухирями візьметься.

Дещо про дірку і її околиці

На диво тривкі, незносимі панчохи продає своїм пайовикам робкооп на заводі „Червоний Прогрес" у Великому Токмаку.

„Зимою їх носити не можна, бо вони з дірками, моллю побиті, а для літа вони теж непридатні, бо все-таки шерстяні".

Звичайно, деякі вередуни вважатимуть це за дефект кооперативного обслуговування трудящих, а по суті це ж і є виконання кооперативного гасла: „Дати тривку, міцну продукцію". Ви її тільки купіть. Переконаєтесь, що вона видержить кілька років. Бо влітку ви її не носитимете, а взимку теж не одягатимете. Що то значить дірка. Ще Гомер сказав:

„Що то за бублик буде, що то за страва героїв,
Коли за дірку забудуть в Трої оті куховарки?"

Українізація на 50%

В Мелітопільській почтово-телеграфній конторі українізацію переведено на 50%. Про це яскраво свідчить такий папірець:

„Препровождая при этом переписку издательства „Радсело" с заявлением селькора Молочанского относительно неаккуратной доставки адресатам газет, Окрконтора доручає розслідувати цей факт, врегулювати порушене питання й про наслідки донести з поворотом всього листування".

Навіть трішечки більше ніж 50%: по українському написано 16 слів, а по руському — 15.

Робітник Крюківських майстерень Слабко виконує обов'язки діякона у церкві

— Сподоби, господи, мене грішного неугасиму буксу цим єлєйом помастити... А-а-а-мінь

Кухонні вірші

Харк. газета „Вечернее Радио" в № 73 вмістило до дня Т. Г. Шевченка вірш якоїсь чи якогось Елен під назвою: „Тарас — наш товариш".

Вірш починається так:

Сквозь стон запоротых бичами,
Сквозь лязг тяжелых кандалов,
Сквозь вопль крестьян, облитый щами
Прорвался гордый, смелый зов.

Чому саме автор облив „щами" „гордый и смелый зов" Т. Г. Шевченка. Може автор прекрасно розуміється в цій страві і не погано вміє її варити. Га?!

Коли це так, „Ч. П." абсолютно не протестує. Варіть і далі. Мало того. „Ч. П." з охотою рекомендуватиме автора на посаду повара до самої кращої їдальні ХЦРК.

„Червоний Перець" завжди з охотою підтримає талановитих поетів.

Столичні оглядини

Так вдало! Так влучно! Краще не придумаєш!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ГОСТЬОВИЙ КВИТОК

Президія Міськради запрошує Вас взяти участь в урочистому загально-міському зібранні жінок, членів Міськради разом з делегатками жінвідділу та жіночим активом м. Харкова, присвяченому дневі 8 березня.

Зібрання скликається в середу 7 березня о 6 год. ввечорі в театрі ім Шевченка (кол. Муссурі).

Після зібрання — вистава „ЯРМАРОК НАРЕЧЕНИХ".

Президія Міськради.

Знаменито.

Культвідділові Харк. Міськради слава! І вра-а-а!!!

НА ВУЛИЦІ*)

Йдуть дівчата юні, пишні,
Молодиці чепурні —
Губи всім, як спілі вишні —
Крем-помадно-чарівні.
Не шнурком — канатом брови,
На щоках, мов мак, цвіте.
І... нема зовсім нічого
Там, де треба декольте...
Словом — цимес — не дівиці:
Цвіт радянської землі.
Тільки от... нащот спідниці
В них досягнення малі.
Щось відсотків вкоротили
З дев'яносто може й п'ять,
Та й спинились. Залишили...
І на що було лишать?

Так, чи так, а вітер збоку
Може вдарить — піднесе,
Та... закотить по це поки,
Та... покаже чисто все!..
А на кого ж нарікати?
Вітер — дмухнув та й побіг.
Аліментів не заплатить,
Хоч торкнеться пишних ніг.
Просто втішиться, для жарту;
Вітер — він собі такий:
Не заплатить, хоч і варто,
А не те, що — навпаки...
Да, дівчатка й молодиці!
Все у вас, немов, як слід.
Тільки от... нащот спідниці
Ще досягнення малі!

*) Дивись стор. 12.

Андрій Дудка

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Видає — „Робітнича газета Пролетар" і ДВУ

Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія Видавництва „Пролетарий". Замовл. № 398. Тираж 12.000

Мал. Б. Фрідкіна

ГРАЙТЕ Й СПІВАЙТЕ!*)

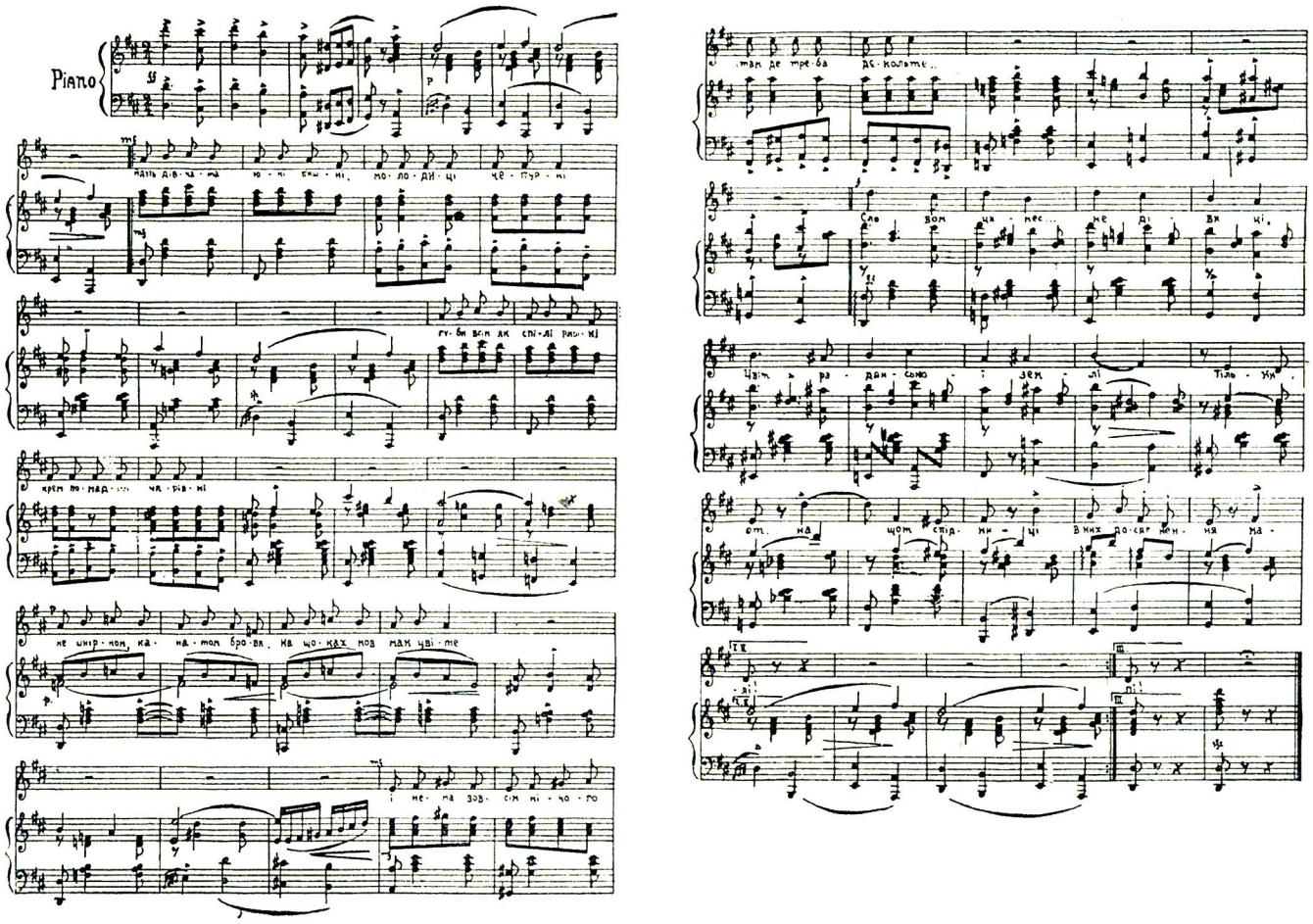

„Червоний Перець", бажаючи викликати у своїх читачів любов до музики, твердо вирішив подбати про те, щоб у кожного його читача було піяніно. Для цього час-од-часу він міститиме на своїх сторінках музичні твори кращих сучасних композиторів.

Ці твори викликатимуть у читачів бажання навчитися грати й співати. Це викличе й бажання придбати піяніно. Піяніно найлегше придбати таким способом: купити облігації будь-якої позики, виграти тисячу карбованців, піти до Музпреду й купити прекрасний звичайний струмент фабрики Бейера, Шредера і т. д.

Отже, починаємо!

За піяніно в кожного читача „Червоного Перцю"!

Редакція

*) Слова див. на стор. 11.